

## LỜI CẢNH BÁO CHO GIÊ-RU-SA-LEM. Ê-sai 22:1-25

“1 Gánh nặng về trũng của sự hiện thấy. Người có sự gì mà cả dân trèo lên nóc nhà như vậy? 2 Hỡi thành xôn xao, đầy sự om sòm, là ấp vui về kia; các kẻ chết của người chẳng phải chết vì gươm, cũng không phải là tử trận. 3 Các quan cai trị của người thấy đều cùng nhau chạy trốn, bị trói bởi những kẻ cầm cung; còn trong dân người, kẻ nào trốn xa mà người ta tìm thấy, thì đã bị trói làm một. 4 Vậy nên ta phán rằng: Các người chớ ngó ta, ta sẽ khóc lóc thảm thiết. Đừng tìm cách yên ủi ta về sự hủy diệt của con gái dân ta! 5 Vì ấy là ngày bị rối loạn, giày đạp, và kinh hãi trong trũng của sự hiện thấy, đến bởi Chúa, là Đức Giê-hô-va vạn quân; tường thành vỡ lở, tiếng kêu đến núi. 6 Ê-lam đeo giỏ tên, có xe binh lính kỵ đi theo, và Ki-rô để trần cái thuẫn, 7 các nơi trũng đẹp nhất đầy những xe cộ, và lính kỵ dàn trận tại trước cửa thành. 8 Màn che Giu-đa đã cất rồi; và trong ngày đó người trông về khí giới của nhà rừng. 9 Các người thấy thành Đa-vít bị nhiều nơi sút mẻ, bèn thâu chứa nước ao dưới lại. 10 Các người đếm nhà cửa Giê-ru-sa-lem, phá những nhà cửa để tu bổ tường thành; 11 lại đào hồ giữa khoảng hai tường thành đựng chứa nước ao cũ. Nhưng các người chẳng trông lên Đấng làm nên sự đó; chẳng nhìn xem Đấng đã định sự đó từ xưa. 12 Trong ngày đó, Chúa, là Đức Giê-hô-va vạn quân, gọi các người khóc lóc, thở than, cạo đầu, và thắt bao gai; 13 thế mà trong các người có sự vui mừng hơn hờ. Người ta mổ bò, giết chiên, ăn thịt, uống rượu: Hãy ăn uống đi, vì ngày mai chúng ta sẽ chết! 14 Và, Đức Giê-hô-va vạn quân tỏ mình trong tai tôi rằng: Tội ấy chắc sẽ chẳng hề được tha cho các người cho đến giờ các người chết, Chúa, là Đức Giê-hô-va vạn quân, phán vậy. 15 Chúa, là Đức Giê-hô-va vạn quân, phán như vậy: Người hãy đi, đến nhà kẻ giữ kho, tức Sép-na, làm chức giám cung, và bảo nó rằng: 16 Người ở đây làm gì? có bà con chi đây, mà người đã đục tại đây một huyết mã? Thật người đục cho mình một huyết mã trên nơi cao, khiến đào cho mình một chỗ ở trong vàng đá! 17 Nay, Đức Giê-hô-va, khác nào kẻ sức khỏe, sẽ quăng mạnh người ra nơi xa, và bọc chặt người. 18 Ngài ắt sẽ quất người, và ném người như quả bóng vào xứ rộng và khoảng khoát. Tại đó người sẽ chết, xe cộ sang trọng của người cũng theo đến đó, ôi, người là kẻ làm nhục cho nhà chủ mình! 19 Ta sẽ cách chức người, người sẽ bị truất khỏi ngôi mình. 20 Trong ngày đó, ta sẽ gọi đầy tớ ta là Ê-li-a-kim, con trai Hinh-kia, 21 lấy áo người mặc cho nó, lấy đai người giúp sức nó, lấy chánh trị người trao trong tay nó, nó sẽ làm cha cho dân cư Giê-ru-sa-lem và cho nhà Giu-đa. 22 Ta sẽ đem chìa khóa nhà Đa-vít để trên vai nó; hễ nó mở, không ai đóng được; nó đóng, không ai mở được. 23 Ta sẽ đóng nó xuống như đinh đóng nơi vững chãi; và nó sẽ trở nên một ngôi vinh hiển cho nhà cha mình. 24 Người ta sẽ treo trên nó mọi sự vinh hiển của nhà cha mình, con cái dòng dõi, và hết thảy những đồ đựng bé nhỏ nữa, từ cái chén đến cái ve. 25 Đức Giê-hô-va vạn quân phán rằng: Trong ngày đó, cái đinh đóng nơi vững chãi sẽ lỏng xệch; nó sẽ bị đập và rút xuống, và gánh nặng treo trên nó sẽ bị cắt đứt. Vì Đức Giê-hô-va đã phán vậy.”

**Gợi ý bài học:** Sau những lời tiên tri về các dân ngoại, Ê-sai 22 bắt ngờ hướng về Giê-ru-sa-lem. Thành phố đang vui mừng. Người ta lên mái nhà, reo hò và mở tiệc vì một mối đe dọa tưởng chừng khủng khiếp đã tạm thời qua đi. Nhưng trong lúc mọi người vui mừng, Ê-sai lại khóc. Dân chúng nhìn thấy nguy hiểm đã qua. Nhà tiên tri nhìn thấy một nguy hiểm sâu xa hơn vẫn còn đó: **họ đã vượt qua khủng hoảng nhưng không trở về với Đức Chúa Trời.** Đây là điều đáng sợ trong Ê-sai 22. Giê-ru-sa-lem thoát khỏi một mối nguy trước mắt nên người dân nghĩ rằng họ có lý do để ăn mừng. Nhưng Ê-sai không thể vui với họ. Tại sao? Bởi vấn đề lớn nhất của Giê-ru-sa-lem không phải là quân đội đang đứng ngoài thành. **Vấn đề lớn nhất là Đức Chúa Trời không còn ở trung tâm tâm lòng họ.** Chúng ta cũng rất dễ như vậy. Khi bệnh tật qua đi, công việc ổn định trở lại, khó khăn tài chính được giải quyết, mâu thuẫn được tháo gỡ, chúng ta thở phào: *“May quá, mọi chuyện đã ổn rồi.”* Nhưng có một câu hỏi quan trọng hơn: **Qua biến cố ấy, mối quan hệ giữa tôi với Đức Chúa Trời có thay đổi không?** Một cơn khủng hoảng có thể kết thúc mà chúng ta vẫn không học được điều Đức Chúa Trời muốn dạy. Hoàn cảnh đã thay đổi, nhưng tâm lòng vẫn như cũ.

Dân Giu-đa không hề thụ động trước nguy cơ chiến tranh. Họ kiểm tra vũ khí. Họ củng cố thành lũy. Họ kiểm tra những chỗ thành bị hư hỏng. Họ tích trữ nước để chuẩn bị cho trường hợp bị bao vây. Thậm chí họ phá một số nhà để lấy vật liệu gia cố tường thành. Đó là những biện pháp rất thực tế. Và Kinh Thánh không nói rằng việc chuẩn bị như vậy tự nó là tội lỗi. Sai lầm nằm ở câu 11: **“Nhưng các người chẳng trông lên Đấng làm nên sự đó”** Họ nhìn thấy tường thành, nhưng không nhìn Đức Chúa Trời. Họ nhìn thấy nguồn nước, nhưng quên Nguồn của sự sống. Họ kiểm tra vũ khí, nhưng không kiểm tra tâm lòng mình. Họ chuẩn bị mọi thứ, ngoại trừ việc chuẩn bị để gặp Đức Chúa Trời. Đây cũng là một cám dỗ rất hiện đại. Chúng ta lập kế hoạch tài chính, xây dựng sự nghiệp, phát triển các mối quan hệ, tích lũy tài sản, mua bảo hiểm, học thêm kiến thức và chuẩn bị cho tương lai. Những điều ấy có thể hoàn toàn đúng đắn. Nhưng có một câu hỏi cần được đặt ra: **Trong tất cả những kế hoạch ấy, Đức Chúa Trời đang ở đâu?** Có thể chúng ta cầu xin Chúa ban phước cho kế hoạch của mình, nhưng lại chưa từng hỏi: **“Lạy Chúa, đây có phải kế hoạch của Ngài dành cho con không?”** Một kế hoạch có đủ tiền, đủ người, đủ kinh nghiệm và đủ phương án dự phòng nhưng không có Đức Chúa Trời ở trung tâm vẫn chưa phải là một kế hoạch an toàn.

Đức Chúa Trời kêu gọi dân chúng ăn năn, hạ mình và trở về với Ngài. Nhưng họ đáp lại: **“Hãy ăn uống đi, vì ngày mai chúng ta sẽ chết!”** (C13) Đây không phải niềm vui của đức tin. Đó là sự hưởng lạc sinh ra từ tuyệt vọng. Khi không còn hy vọng nơi Đức Chúa Trời, con người thường tìm cách lấp đầy khoảng trống bằng những thú vui trước mắt. Ngày nay chúng ta cũng có thể làm như vậy. Khi mệt mỏi, bất an hay thất vọng, thay vì đối diện với tâm lòng trước Chúa, chúng ta có thể chạy vào công việc, mua sắm, giải trí, mạng xã hội hoặc những niềm vui tức thời. Nhưng sự giải trí chỉ có thể làm chúng ta quên vấn đề trong chốc lát; nó không thể chữa

lành tấm lòng. Đức Chúa Trời không chỉ muốn chúng ta quên đi nỗi đau. **Ngài muốn chúng ta trở về để được chữa lành.**

Từ câu 15, Ê-sai chuyển sang một con người cụ thể: **Sép-na**, một viên chức quyền lực trong triều đình. Điều đáng chú ý là giữa lúc đất nước đối diện khủng hoảng, ông lại quan tâm đến việc chuẩn bị một ngôi mộ sang trọng cho mình. Ông muốn để lại một cái tên. Ông muốn người đời nhớ đến mình. Vấn đề của Sép-na không đơn giản chỉ là một ngôi mộ đẹp. Vấn đề là **cái tôi đã trở thành trung tâm**. Đó cũng là một hình thức thờ thần tượng rất tinh vi. Chúng ta có thể không thờ tượng, nhưng lại **thờ hình ảnh của chính mình trong mắt người khác**. “Tôi được đánh giá thế nào?”

“Người khác có công nhận tôi không?” “Tôi có được nhắc tên không?” “Thành quả này có khiến người khác kính trọng tôi không?” Khi những câu hỏi ấy kiểm soát chúng ta, **danh tiếng đã ngồi vào ngai vốn thuộc về Đức Chúa Trời.**

Đức Chúa Trời hạ Sép-na xuống và đặt **Ê-li-a-kim** vào vị trí của ông. Hình ảnh về Ê-li-a-kim rất đẹp. Ông trở thành “cha” đối với dân cư Giê-ru-sa-lem và nhà Giu-đa. Ông được trao chìa khóa nhà Đa-vít và được ví như **một cái đinh đóng nơi chắc chắn**. Ở đây chúng ta nhìn thấy một kiểu lãnh đạo khác. Sép-na dùng địa vị để xây dựng **tên tuổi mình**. Ê-li-a-kim được trao địa vị để **gánh trách nhiệm cho người khác**. Đó cũng là nguyên tắc của sự lãnh đạo theo tinh thần Đấng Christ: **Quyền lực không phải để nâng mình lên, nhưng để phục vụ người khác.**

Phần cuối chương lại đem đến một điều bất ngờ. Cái đinh được đóng nơi chắc chắn cuối cùng cũng bị gãy. Đây là lời cảnh tỉnh quan trọng. Ê-li-a-kim có thể tốt hơn Sép-na. Ông có thể là một lãnh đạo trung tín. Nhưng **một người tốt vẫn chỉ là con người**. Chúng ta có thể biết ơn những người Chúa đặt bên cạnh mình: mục sư, lãnh đạo, cha mẹ, người cố vấn, bạn bè, người giúp đỡ chúng ta trong những thời điểm khó khăn. Nhưng không ai trong số họ đủ sức gánh toàn bộ cuộc đời chúng ta. Đừng biến một người Chúa **sử dụng** thành người chúng ta **thay Chúa để nương cậy**. Con người có thể thay đổi. Địa vị có thể mất. Tiền bạc có thể cạn. Những mối quan hệ có thể kết thúc. Một hệ thống tưởng rất vững chắc có thể sụp đổ. Vì vậy, cuối cùng Ê-sai 22 đưa chúng ta trở về một câu hỏi: **Cuộc đời tôi đang được treo trên “cái đinh” nào?** Nếu tất cả hy vọng của tôi đang treo trên tiền bạc, một con người, một chức vụ hay khả năng của bản thân, thì một ngày nào đó cái đinh ấy có thể gãy. Đức tin Cơ Đốc mời gọi chúng ta đặt toàn bộ đời mình nơi **Đấng không thay đổi**. Vì vậy, hy vọng cuối cùng của chúng ta không nằm nơi một Ê-li-a-kim nào của thế gian. **Chúa Giê-xu mới là Đấng chúng ta có thể hoàn toàn nương cậy.**

### **Ba câu hỏi áp dụng bài học:**

- 1. Tôi đang xây dựng “tường thành” nào để tạo cảm giác an toàn cho mình?** Tiền bạc, nghề nghiệp, kinh nghiệm, các mối quan hệ hay khả năng của bản thân có đang dần thay thế sự nương cậy Đức Chúa Trời không?
- 2. Tôi giống Sép-na hay Ê-li-a-kim hơn trong cách sử dụng vị trí mình đang có?**
- 3. Cuộc đời tôi đang “treo” trên ai hoặc điều gì?** Nếu điều đó biến mất ngày mai, đức tin và sự bình an của tôi có sụp đổ theo không?